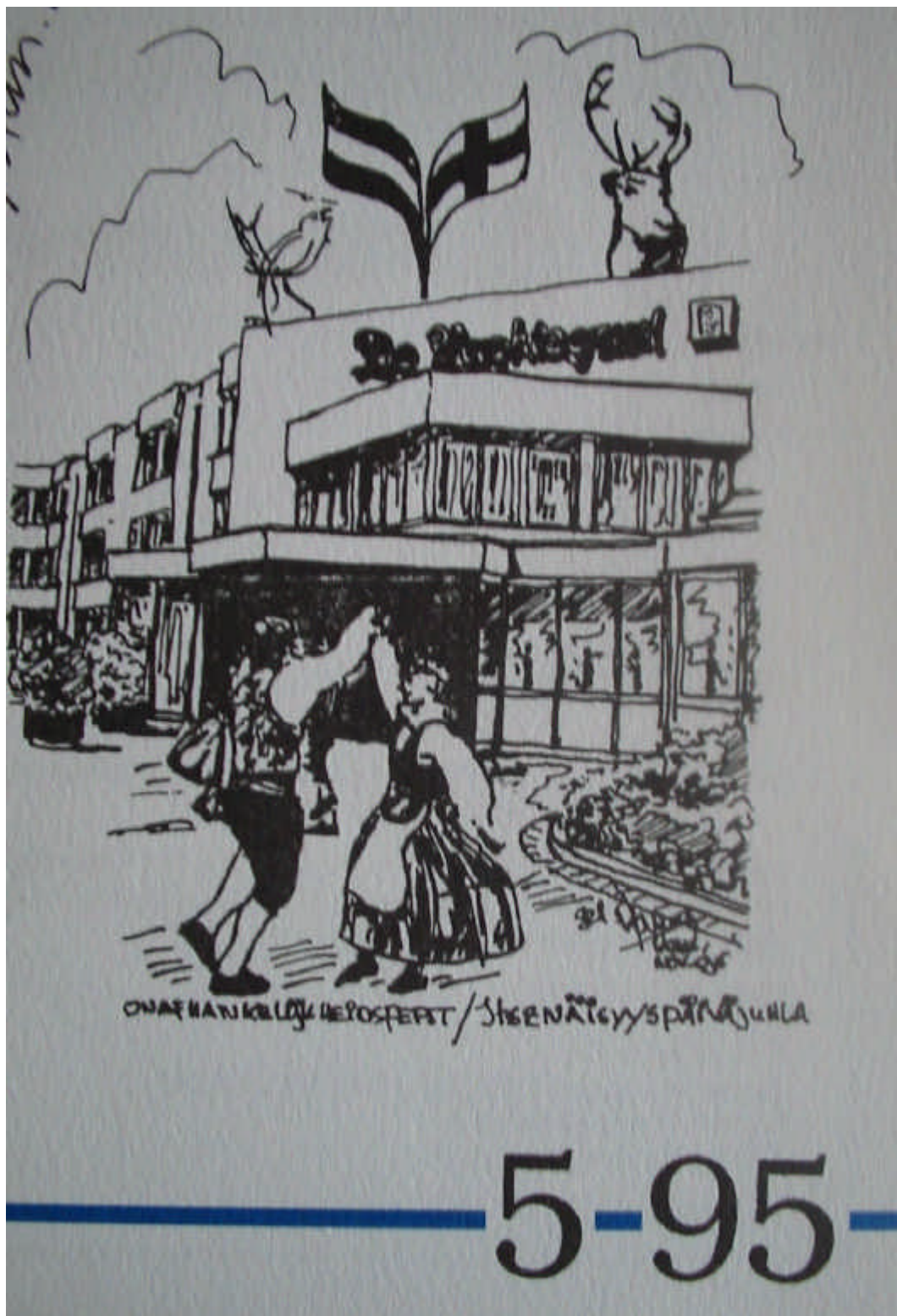

Aviisi

VAN DE VOORZITTER

Beste AVIISI lezer,

Deze herfst werd in de Finse Zeemanskerk in Rotterdam dubbel feest gevierd. De Finse Zeemansmissie, de moederorganisatie van de Finse zeemanskerken in vele grote havensteden in de wereld vierde haar 120-jarig bestaan en dit jaar is het 40 jaar geleden dat de Finse Zeemanskerk in Rotterdam na de Tweede Wereldoorlog zijn deuren heropende.

Omgeven door de cultuur van een ander land merk je pas hoe waardevol zo'n concrete Finse institutie is. De Finse Zeemanskerk heeft hier in Nederland een veel omvattender betekenis dan alleen maar kerk te zijn. Oorspronkelijk was zij een verblijfplaats voor zeelieden. De kerk is echter met de tijd meegegaan en heeft zich ontwikkeld tot een grote organisatie waar Finnen en ook Nederlanders die Finland een warm hart toedragen elkaar kunnen ontmoeten. Finland is nu bijna een jaar het lid van de Europese Unie. In deze AVIISI vindt U een interview van de Finse EU-commissaris Erkki Liikanen in Brussel.

En ten slotte - over een paar weken vieren wij het Finse Onafhankelijkheidsfeest in het restaurant Nachtegaal in Lisse. We wensen U hartelijk welkom op het feest.

Terttu Jansen - Heikurainen

PUHEENJOHTAJALTA

Hyvä AVIISIN lukija,

Rotterdamissa juhlittiin tänä syksynä suomalaista merkkipäivää. Suomen Merimieskirkolla oli kaksoisjuhlat: merimieskirkkojen kantajärjestö Suomen Merimieskirkko ry. vietti 120-vuotispäiväänsä ja tänä vuonna tuli kuluneeksi 40 vuotta, kun Rotterdamin kirkko - yksi näistä suomalaisista etuvartioista maailman monissa suurissa satamakaupungeissa - aloitti sodanjälkeisen toimintansa.

Vasta toisen maan kulttuurin keskellä on oppinut havaitsemaan, kuinka arvokas tällainen näkyvä suomalainen instituutio on. Kirkolla on täällä Alankomaissa laajempi merkitys. Alun perin merimiehille tarkoitettu kirkosta on tullut myös suomalaisten ja suomenmielisten hollantilaisten kohtauspaikka ja se edustaa täällä osaltaan Suomea ja suomalaista kulttuuria. Vuosien mittaan kirkko on sopeutunut ajan tarpeisiin, siitä on kehittynyt monitoiminen järjestö, joka tarjoaa monenlaisia palveluja ja toimintamuotoja.

Suomi on ollut lähes vuoden Euroopan unionin jäsen. Tässä AVIISISSA Suomen EU-komissaari Erkki Liikasen haastattelu.

Ja lopuksi - parin viikon kuluttua vietämme Suomen Itsenäisyysjuhlaa ravintola Nachtegaalissa Lissessä. Tervetuloa juhlimaan!

Terttu Jansen-Heikurainen

SUOMEN VIRALLISET ENSIASKELEET EUROOPAN UNIONIN JÄSENEENÄ - HAVAINTOJA JA KOKEMUKSIA.

Aviisi haastatteli Erkki Liikasta, EU:n komission suomalaisjäsentä. Ennen valintaansa komission jäseneksi vuoden 1995 alusta, Liikanen oli Suomen EU-suurlähettiläs Brysselissä. Tätä ennen hän oli Suomen valtionvarainministeri vuosina 1987 - 90. Kansanedustajana Liikanen toimi vuodet 1972-1990.

-Suomi on EU:n jäsen tämän vuoden alusta. Onko Unionin toiminta ja suunta sellainen jota Suomi tavoitteli ?
-Suunnasta ja tavoitteiden toteutumisesta on vaikea nyt tehdä arvioita. Tärkeintä on se, että Suomi teki oikean päätöksen liittymisestä oikeaan aikaan: Päästiin päättämään yhteisistä asioista, on äänivalta ja oikeus vaikuttaa. On hyvä olla mukana yhteisössä, jossa maiden välisissä asioissa määrää laki eikä voima.

-EU sinänsä on pitkän kehityksen tulos. Monet virallisista ja nyt ratifioiduista sopimuksista olivat käytäntöä aikaisemminkin. Mitä konkreettista uutta virallinen jäsenyys tuo suomalaisille?
-Suomi on nyt konkreettisesti osa EU:n tulliunionia ja sitoutunut yhteiseen kauppa-maatalouspolitiikkaan. Nämä asiat vahvistavat EU:n jäsenmaita pitkällä tähtäimellä suhteissa EU:n ulkopuolisiin maihin. Suomi oli mukana aikaisemminkin jo sisämarkkinoissa ja noudatti EU:n kilpailusääntöjä. Nyt on täysi äänivalta näistä asioista päätettäessä.

-Entä heijastukset yksittäisen kansalaisen elämään tai EU-maassa asuvan ulkosuomalaisen tilanteeseen.
-Kyllähän kouriintuvimmat muutokset on havaittu maatalouden piirissä ja ennenkaikkea elintarvikkeiden ja useiden muidenkin tuotteiden hintojen laskussa eurooppalaiselle tasolle Suomessa. Ulkosuoma-laisten elämä on helpottunut ja helpottuu erilaisten lupien ja muodollisuuksien suhteen, esimerkkinä opiskelu- ja työluvat. Jokainen näihin asioihin perehtynyt tietää minkälaista kiertämistä ja jonottamista joutui kokemaan. Nykyisinkin tietysti vielä joudumme jonottamaan, mutta EU-kansalaisten jono on todennäköisesti hieman lyhempi ja ainakin etenee nopeammin.

-Jäsenmaissa kuuluu ajoittain myös arvostelua ja soraääniä jäsenyyttä kohtaan, viimeeksi Ruotsissa aivan hiljattain. Mikä vaikutus tällä on ?
-Nämä ovat ensisijaisesti jäsenvaltioiden omia asioita, joita EU ei ratkaise vaan kukin maa itse. Ongelmat tietysti käsitellään unionin sisällä ja mikäli on perusteita oikaisuille, ne pyritään tekemään ja väärydet korjaamaan. Jos on kysymys niin suurista erimielisyyksistä, että korjaaminen vaatii hallitusten välisiä neuvotteluja, on selvää että soraäänit voivat jarruttaa koko unioninkin kehitystä.

-EU on jälleen merkittävien laajentumisten edessä. Mikä on marssijärjestys ?
-Tärkeimmät ovat EU:n sisällä talous- ja rahaliiton toteutuminen ja ulkoisissa suhteissa laajentuminen Itä-Eurooppaan.

-Entä Itämeren alueen rooli verrattuna Itä-Eurooppaan ja Välimeren maihin ?
-Ensinnäkin Itämeri on määritelty EU:ssa sen sisämereksi, jota ympäröivät nykyisistä jäsenmaista Tanska, Ruotsi, Suomi ja Saksa. Puolan, Baltian maiden ja Venäjän lähentäminen unioniin on erittäin ajankohtaista. Tämän johdosta näitä maita on jo nyt pyritty kytkemään erilaisiin yhteistyö- ja avustusohjelmiin. Toisaalta itäisen Keski-Euroopan maat ovat jo monilla tavoin kiinni yhteistyössä ja saavat paljon tukea. Niistähän monet ovat selvästi potentiaalisia uusia jäseniä. Tähän samaan ryhmään kolmantena osana kuuluu Välimeren alue. Täytyy kuitenkin muistaa, että Välimeren eteläpuoliset maat eivät ole Eurooppaa eivätkä siten voi kuulua saman kohtelun piiriin kuin muut mainitut ryhmät.

-Mikä on Suomen nopeus "eri nopeuksien Euroopassa" ?
-Niin, kukapa ei haluaisi ykkösluokkaan, jos sellainen on käytettävissä ja siihen pääsee. Käsittääkseni Suomi on päättänyt pyrkiä pysymään eturivissä kaikissa asioissa. Ulko- ja turvallisuuspolitiikka ovat varmasti alueet, joita Suomi katsoo hyvin tarkasti koska sillä on niissä erityiset intressit. Myös rahapolitiikan suhteen Suomi on julkisesti ilmaissut aktiivisuutensa.

-Kulkevatko Suomi ja Hollanti rinnakkain EU:ssa ?
-Suomella ja Hollannilla on paljon samanlaiset perustavoitteet ja -käsitykset. Ennenkaikkea molemmat ovat vankkoja vapaakaupan kannattajia ja tarkkoja rahankäytössä. Toisaalta sitten Hollanti on NATO-maa ja Suomi ei. Tämä ei voi olla heijastumatta linjanvetoihin.

-EU:n jäsenmaat edustavat valtavan erilaisia kulttuureja ja tapoja. Näkyykö tämä esimerkiksi eroina direktiivien toimeenpanossa ja valvonnassa ?

-Kyllä, mutta jokaisen täytyy olla varovainen, ennenkuin osoittelee ketään sormella tai heittelee kiviä lasitalossa. Tällä hetkellä esi-merkiksi Suomi on direktiivien toteuttajana aivan hitaimmasta päästä. Tämä johtuu tietysti osittain siirtymäkaudesta, mutta kuitenkin. Eri tilanteissa jokaisella voi olla toiminnan puutteisiin pätevät syyt. Kun pitää saada viisitoista maata hyväksymään ja noudattamaan yhteisiä pelisääntöjä, puhutaan valtavista ongelmista jo asioiden käsittelyssä. Yksi tapa edesauttaa ainakin päätöksenteon tehokkuutta olisi määränemistömenettelyn aikaansaaminen. Ei niin että pienempiä, heikompiä tai hitaampia nujerrettaisiin - yksimielisten päätösten muokkaaminen vain on usein kivuliaan hidasta.

-Sinulla on kokemusta asioiden hoitamisesta valtakunnan ylimmällä tasolla Suomessa. Mikä on suurin ero nykyisessä työssäsi Suomeen verrattuna ?

-Kuten sanottu, on selvää että 15 maan ja niiden edustajien kanssa-käymisessä ja päätöksenteossa pienetkin asiat mutkistuvat. Ero Suomeen korostuu vielä siksi, että Suomi on poikkeuksellisen yksi-kulttuurinen maa. EU:ssa oppii siihen, että jokaisen on hiottava itsestään jokin särmä, jota on tottunut pitämään normaalina. Tämä toinen toisensa ymmärtäminen ja itsensä kehittäminen on se kiinnos-tava ja palkitseva elementti nykyisessä työssä.

-Oletko nykyisessä tehtävässäsi EU:n työmoraaalin vartija ?

-Olen talon sisäinen työnantaja, jolla on nimitysvaltuudet. Tottakai työmoraaalin valvominen kuuluu toimenkuvaan. Sitä ei kuitenkaan kukaan tee yksin vaan on luotava organisaatio ja työilmapiiri jotka kannustavat tehokkaaseen työtekkoon ja korkeaan tuottavuuteen. Vastuun pitää olla kaikilla. Konkreettisen työnteon mukana turhat kansalliset asenteet ja väärät ennakkoluulot karsiutuvat.

Timo Paavola

BEZOEKERS UIT HET OOSTEN

Maarten Tengbergen

De tijden zijn veranderd. Toen in 1991 het communistische experiment in de Sovjet Unie definitief beëindigd werd, kregen de bewoners van het land eindelijk massaal de kans om die langverhoopte droomreis naar het Westen te maken. En Finland was, als dichtstbijzijnde kapitalistische land, voor veel Russen de aangewezen eerste bestemming. Met busladingen kwamen ze de grens over, rijkelijk voorzien van datgene waarvoor de Finnen jarenlang speciaal naar Vyborg en Leningrad hadden moeten reizen: goedkope wodka. Ze zwermden uit over de straten van Imatra, Lappeenranta, Hamina en andere steden in de buurt van de grens en boden hun waar op straat te koop aan - 10 markka de fles: voor de Rus een vorstelijke prijs, voor de Fin spotkoopje: tien keer zo goedkoop als bij Alko, de staatslijterij.

Ook de Russische meisjes van plezier begonnen in die jaren het wat grauwe Finse straatbeeld op te fleuren. In het begin werd het allemaal nog oogluikend toegestaan, al is prostitutie in Finland bij de wet verboden. Ik heb ze wel zien staan op de markt van Hamina. Als je er langsliep, hielden ze een briefje onder je neus waarop "pillu-viiskymppi" stond. Weer een koopje dus.

En ook de Finse winkels werden ineens overstroomd met Russische klanten. Maar omdat de prijzen nogal tegenvielen en veel oosterburen na 75 jaar collectief bezit niet meer zo gewend waren om een strikt onderscheid tussen het mijn en het dijn te maken, vergat men wel eens te betalen. Veel winkeliers hingen dan ook schielijk bordjes voor hun ramen met in het Russisch gestelde teksten als: "Een voor een binnenkomen" en "Tassen buiten achterlaten".

Maar de tijden zijn dus veranderd. De meisjes van plezier zijn van straat verdwenen en oefenen hun beroep tegenwoordig uit in de beslotenheid van restaurants, vooral in Helsinki. Nog maar een kleine gedoogzone op straat schijnt er, ergens in de hoofdstad, te bestaan voor de Tanja's, Katja's en Natasja's. En ook over diefstallen hoor je weinig meer. Uit de statistieken van de Finse politie blijkt geen significant verschil tussen eigendomsdelicten, begaan door Russen en autochtonen. Het Russische toerisme is ook minder massaal geworden. Het nieuwe van de buitenlandse reis is er kennelijk wat af en bovendien zijn zulke reizen voor de gemiddelde Rus erg duur geworden. De Rus die tegenwoordig Finland bezoekt, is van een ander slag.

Hij is goed gekleed en bulkt van het geld. Als hij een winkel binnenkomt, koopt hij het duurste van het duurste en betaalt contant. De Finse winkeliers hebben hun bordjes dan ook inmiddels verhangen en heten hun klanten tegenwoordig in het Russisch "Dobro Pozjalovat" oftewel hartelijk welkom. Winkeliers uit Lappeenranta en andere grenssteden lokken nieuwe klanten via reclamespotjes op de Russisch commerciële televisie.

Bovendien zijn de Russen hard op weg in Finland van alle buitenlanders de grootste kopers van onroerende goed te worden. Op een tonnetje meer of minder wordt daarbij niet gekeken. Er zijn voorbeelden bekend van Russen die onverwacht bij een Finse makelaar op de stoep stonden om een bungalow van een paar miljoen kopen, ter plekke hun uitpuilende portefeuille trokken en de duizenddollarbiljetten begonnen uit te tellen. De Finse partner bij dergelijke transacties vraagt dan meestal maar wijselijk niet waar dat geld vandaan komt. Geld is geld. Alleen de bevolking wil nu en dan wel eens morren: zijn die verkochte bungalows geen potentiële roversnesten?

Maar tot nu toe zijn er geen aanwijzingen dat de Russische onder-wereld in Finland haar activiteiten verontrustend aan het uitbreiden is. Het land schijnt niet zo interessant te zijn. Misschien is de Finse maatschappij wat te gesloten en overzichtelijk en de sociale controle te sterk. Of misschien geldt die bekende wet uit de ornithologie ook wel in de criminologie: een roofvogel jaagt niet vlak bij zijn eigen nest, maar vliegt liever ver uit om zijn prooi te slaan.

KAHDEKSANNET SUOMALAISTEN NAISTENPÄIVÄT

9.-10.3.1996 Doorwerthissa.

Hinta NLG 165,-. Voit ilmoittautua jo nyt maksamalla etumaksun f 65,- naistenpäivien tillille:

R.A. Kaper Lesonen

VSB Bank Utrecht tilinro 897 696 883 (giro 2459)

Ilmoita selvästi nimesi ja asuinpaikkasi.

Bessenplukmiddag in Holten

Op 1 oktober j.l. togen wij voor de derde keer naar 't Losse Hoes in Holten om met z'n allen vossebessen te gaan plukken.

De "trouwe" kern was aanwezig, d.w.z. leden die blijk hebben gegeven elk jaar weer de bessen te willen plukken.

Wij werden in het "Losse Hoes" ontvangen met koffie en Holterbergerkoek. Om 13.30 uur reed een ieder op eigen gelegenheid, in het bezit van een vooraf uitgedeelde plattegrond (m.b.t. waar moest worden geparkeerd) naar het bos. Van Staatsbosbeheer, regio Overijssel hadden wij een plattegrond ontvangen waar wij wel/niet mochten plukken.

Dit keer was het gebied waar wij de bessen mochten plukken een ander gebied dan vorig jaar. Helaas waren er in totaliteit minder bessen, misschien ook mede door de droge zomer.

Het weer was wat druilerig, echter niet koud en in het bos zelf was niets van de motregen te merken onder de "bomenparaplu".

Zo te genieten van de stilte en de geuren in het bos, al was de oogst dan minder dan vorig jaar, het buiten zijn in zo'n mooie omgeving, ik heb ervan genoten en hoop dat de anderen ook een fijne middag hebben gehad.

Na het bessen plukken gingen wij terug naar 't Losse Hoes waar wij met z'n allen (23 volwassenen, 11 kinderen) van een uitgebreide koffietafel hebben genoten, om daarna, ca. 18.30 uur voldaan huiswaarts te keren.

Wij kijken uit naar volgend jaar, tervetuloa.

Yvonne Souweine

HERFSTKLEUREN, RUST EN BETOVERDE RENDIEREN

"Dit jaar gaan we echt niet naar Finland", besloten we in januari. Maar waarheen dan wel? Schotland leek ons wat, en de Shetland eilanden, en de oude postbootroute van Bergen naar Kirkenes - en in Wenen zijn we ook nog nooit geweest... De postbode kreeg een kromme rug van de verschillende vakantiebrochures, die ik in de eerste maanden van het jaar had besteld. We hebben ze allemaal heel goed bestudeerd, op zij gelegd en gedacht: "Ach, we gaan pas in de herfst op vakantie -tijd genoeg om te beslissen."

En zo zaten we op 3 september op de vertrouwde veerboot vanuit Travemünde naar Helsinki... Mijn man had het ergens in mei uitgeroepen: "Zullen we toch maar naar de 'ruska' (herfstkleuren) in Lapland gaan kijken?" Als je vandaag vraagt of ik morgen mee ga naar Finland, ben ik meteen klaar om te vertrekken, dus de beslissing was deze keer helemaal niet moeilijk.

We zijn al vaker in Finland in september geweest. En we gaan haast nooit naar Finland zonder dat we ook een paar dagen in het noorden verblijven - zeker als we met de auto reizen. We hebben ooit die Lapland-koorts gekregen en die zal nooit meer zakken. Ik kreeg die koorts al toen ik een jaar of tien was, en toen ik mijn man leerde kennen hebben we onze eerste vakantie in Lapland doorgebracht. Finnen zeggen dat als je het met z'n tweeën een paar weken in Lapland zonder ruzie kan redden, kan je het ook je hele leven samen redden. Het is ons tot nu toe gelukt. En er gebeurde ook waarop ik had gehoopt: de koorts sloeg over naar mijn man.

Maar terug naar deze tijd. We dobberden dus op een schip naar Finland. Twee nachten koste de zeereis. Gelukkig was het rustig op zee. En er was volop zon tijdens de hele maand september - dat hebben we nog nooit meegemaakt! Maar na de tropische zomer in Nederland had ik gezworen dat ik niet zou klagen, ook al zou het ijsblokjes regenen in Finland. Dat hoefde dus ook niet.

In Finland verbleven we eerst een paar dagen bij mijn ouders en bezochten we alle familieleden in de buurt. Ik vind het nog steeds vreemd dat iedereen van ons verwacht dat we overal heen rijden om iedereen te bezoeken. We hebben het weer gedaan, al zeg ik elke keer dat we het *n o o i t* meer doen...

Maar daarna kon de echte vakantie beginnen. De kortste weg vanuit mijn ouders naar het noorden gaat via een klein vliegveld dat ook tegelijk als autoweg dient. De Finse luchtmacht had daar een grote oefening en de weg was dus afgesloten. Even een ommetje maken, dachten we. Het werd een ommetje van een paar uur op slechte zandwegen. Alles trilde en bonkte en het was zelfs onmogelijk om muziek te luisteren in zo'n herrie! In de middag waren we uiteindelijk op de vertrouwde asfaltweg die ons naar Kemi leidde.

In Kemi wilden we natuurlijk de ijsbreker Sampo zien - we dromen al een paar jaar over een winterexcursie met een ijsbreker tussen de enorme ijsmassa's. We wisten dat er op Sampo een klein restaurant was waar je ook koffie kon drinken. Dus op naar de middagkoffie! Sampo lag buiten de stad - en was gesloten. Buiten stond een bordje: reserveringen tel. xxx, minimaal 4 personen. Niets ijsbreker kijken dus. Toen er toevallig ook een andere auto met twee passagiers kwam keren, grapte mijn man: "Nu zijn we met z'n vieren. Bellen?" Maar ach, we hadden geen 'kännykkä' (draadloze telefoon)...

Vanuit Kemi reden we naar Hetta, waar we de plaatselijke dansavond mee konden maken. Leuk! De dames mochten de heren vragen. Het was druk op de dansvloer!

Onze ruska-reis ging verder via Kilpisjärvi. De 'ruska' was hier en daar adembenemend mooi en we hadden grote verwachtingen toen we de Noorse grens passeerden. Maar het was koud in Kilpisjärvi en het begon zelfs te sneeuwen. Geen paniek, dat hebben we altijd daar - het maakt niet uit of we nu in juli of in september komen, het sneeuwt daar altijd!

Noorwegen was groen en warm - geen teken van 'ruska'. "Dat hebben wij nu weer..." We sliepen in hotels en overal klaagde het personeel dat ze een heel slechte zomer hadden gehad. Maar nu scheen de zon. "Waar zijn al de herfstkleuren gebleven?" vroeg ik aan iemand. "De herfst is laat, misschien over twee weken. Zal ik al vast een kamer reserveren?"

Er waren geen gele of rode bomen in Noorwegen, maar de natuur is daar heel mooi. Ergens tussen Skibotn en Alta gaat de weg echt hoog in de bergen en kom je de mooiste landschappen tegen. Net een droom; kale bergen, ergens heel diep beneden een helderblauw 'fjord' waaromheen hoge toppen bedekt met nieuwe sneeuw.

We kwamen terug naar Finland via Karigasniemi. Het was zaterdag en we kregen haast, omdat je een uur verliest als je vanuit Noorwegen naar Finland komt. Daar kwamen we ook pas vrij laat achter... Maar in Inari konden we nog een winkel vinden die open was en konden we onze voorraad voor het weekeinde inslaan. We hadden een huisje gehuurd in Saariselkä, dus na alle hotelontbijten werd het zelf kokkerellen in de ochtend, en natuurlijk de beste "munkki"s (soort oliebol) in Finland eten op Kaunispää.

Op een dag reden we richting de Russische grens en stopten we in een bos even om koffie te drinken. Er stond ook een andere auto en we zagen een man vóór zijn tent staan. Even later pakte de man een bijl en liep rustig door het bos, over de weg, naar de andere kant. Ik nam een slokje koffie en stikte bijna van wat we zagen: er kwam ergens vandaan een rendier en hij bleek sporen te zoeken. En ja hoor, hij rende achter de man aan - ook over de weg naar de andere kant! "Dit is de magie van Lapland... Misschien is het helemaal geen rendier, misschien is het zijn vrouw..." We bleven niet kijken of ze allebei ook nog terug kwamen.

Van Saariselkä naar Karhujärvi, dat tussen Kemijärvi en Kuusamo ligt. We hebben jaren geleden een vakantiehuis in Karhujärvi 'ontdekt', dankzij mijn nicht, en daar gaan we altijd weer terug. Karhujärvi is voor ons rust, natuur - en regen. Deze keer zagen we hoe ergens bij Kemijärvi de blauwe lucht eneens in donker veranderde. "Die bui ligt boven Karhujärvi", zei mijn man - en hij had gelijk. Deze keer was het alleen een bui; we hebben soms een week achter elkaar regen gehad!

De droom van mijn man was een keer elanden te zien in Finland. Die droom werd dit jaar gevuld. We zagen ergens in de buurt van Kemijärvi twee elanden riet eten bij een meer, tot de knieën in het water. Ze waren groot en mooi - en ze staan prachtig op een foto! In die tijd dat wij in Finland waren gebeurden er heel veel auto-ongelukken met elanden, die de weg op kwamen. Toen we de beesten hadden gezien waren we echt op ons hoede op de weg. De elanden doen me elke keer denken aan een zoontje van drie van één van mijn oude collega's. We waren samen in Bonn en reden 's-avonds op een drukke straat in het centrum toen de jongen heel dromerig zei: "Er zijn hier geen elanden te zien..."

Na tien dagen Lapland was het weer aardig om een paar dagen in mijn ouderlijk huis te wennen aan de bewoonde wereld vóór de terugreis met de veerboot. De terugreis was niet rustig: het stormde en ik maakte kennis met de zeeziekte. We waren op zee, in de storm, precies één jaar na de ramp met Estonia. 's-Nachts liet ik het lampje boven mijn bed branden voor het geval dat... Maar alles ging goed. En uiteindelijk konden we de heerlijke vakantiegevoel helemaal vergeten in de file's op de Duitse en Nederlandse snelwegen... De dagelijkse drukte was weer teruggekeerd en zal pas onderbroken worden door de volgende vakantie - in Schotland... of in Wenen... of in Finland...

Auli

PROOST!

Het was helemaal niet vreemd dat Jari Litmanen, waarschijnlijk de meest bekende Fin in Nederland, werd geïnterviewd na de beslissende overwinning van het Amsterdamse Ajax in de competitie. Merkwaardig was echter dat de verslaggever de discussie niet opende door te verwijzen naar zijn kwaliteiten als voetballer of naar het succes van zijn club. In plaats daarvan wees hij naar het glas champagne in de hand van de voetbalheld en merkte op: 'Als Fin ben je natuurlijk gewend om veel te drinken, nietwaar?' De stem van de met tegenzin antwoordende Litmanen drukte uitputting en frustratie uit - kunnen ze niet een keer wat creatiever zijn?

Als Fin ben ik ook vaak aangevallen door dezelfde stereotiep. Finland is een mooi land, jawel, maar Finnen zijn altijd dronken. En als ze in een roes zijn, weten de buitenlandse deskundigen, dan gedragen ze (toch vooral mannen) zich als agressieve barbaren. Ze zijn grof, onfatsoenlijk, gewelddadig en braken schaamteloos op straat.

Zat van deze clichés, draaide ik de zaken eens om. Ik argumenteerde dat Finnen juist een zeer goede relatie hebben met alcohol en dat de meesten van hen zich altijd goed weten te gedragen onder invloed. Voor hen is aangeschotenheid een blije ervaring van zorgeloosheid en welkome afwisseling van dagelijkse beslommeringen. Terwijl, ver-volgde ik vrolijk, de meeste Nederlanders een gecompliceerde en angstige relatie schijnen te hebben met dronkenschap. Daarom zijn zij ook kwetsbaar voor wangedrag als ze dronken zijn.

Tot mijn grote verrassing waren mijn vrienden het met me eens. Pas toen realiseerde ik me dat er inderdaad een stuk waarheid zat in mijn schijnbaar belachelijke bewering.

Een Nederlandse vriendin vertelde me een voorbeeld van Zweden, waar ze op een feestje was geweest waar aanzienlijke hoeveelheden alcohol werden geconsumeerd. Ondanks de staat van zware dronkenschap waren alle gastheren en gasten echter achtenswaardig goed in staat om zorg te dragen voor alle formaliteiten en verantwoordelijkheden.

Ze was speciaal bezorgd geweest over de open haard en verbaasd hoe deze bijna bewusteloze mensen erin slaagden om daar voor te zorgen. In Nederland, vervolgde ze, zou de nacht rampzalig zijn geëindigd. Aangezien ik heb gelezen hoe enkele universiteitsstudenten concreet met vuur spelen, kon ik haar zeer goed geloven.

Volgens mij had zij dezelfde ervaringen ook in Finland kunnen hebben. Bijvoorbeeld, in aanmerking genomen hoe aangeschoten de reizigers in een weekend nachtbus zijn, is de grote meerderheid verbazing-wekkend rustig en gedraagt zich uitermate correct. Zelfs saai, zou je kunnen zeggen. Ze zijn bereid om terug naar huis te keren, om de volgende dag wat hoofdpijn en sufheid te lijden en losse herinneringen te verzamelen.

Droevig genoeg, echter, zijn er bijna altijd ook één of twee lastposten die door grof, luid en irritant gedrag de vredige thuisreis verpesten. Het is geen wonder dat buitenlandse waarnemers zich achteraf juist deze onruststokers herinneren, maar ze bederven ook de stemming van de meeste Finnen.

Als een toerist in Helsinki onmiddellijk de aandacht richt op de dronkaards, dan kan men in Wageningen al snel opmerken dat er bijna nooit zwaar dronken mensen op openbare plaatsen zijn. Hun afwezigheid valt op. En frappant is ook dat de zeldzame individuen zijn opgenomen in de dagelijkse 'politieberichten' van een plaatselijke krant. In Finland zou zelfs in een klein stadje een speciale krant daarvoor nodig zijn.

Dat betekent echter niet simpelweg dat Nederlanders een volk van geheelonthouders of erg bescheiden consumeerders van alcohol zijn. Ook al schijnt mij het toe dat de meeste kennissen van mij nooit de behoefte of zin voelen om echt dronken te worden, toch gebruiken Nederlanders statistisch gezien meer alcoholische dranken per persoon dan Finnen.

De rust in de Wageningse straten is echter veroorzaakt door het feit dat Nederlanders die de fles willen grijpen, de openbare plaatsen vroeg verlaten en zich afzonderen. Ze verschuilen zich met betrouwbare vrienden achter vier muren.

De buitengewoon sterke nadruk op de controle van emoties en gedrag in Nederland is waargenomen door diverse buitenlanders. Het is niet fatsoenlijk ontroering of opwinding te tonen in een gezelschap van vreemden. Men moet in staat zijn om zich in een beschaafde en sociaal geaccepteerde, beheerste manier te gedragen in alle omstandigheden. Als gevolg worden de mensen helaas echter niet beschaafder maar verbergen ze hun behoefte om natuurlijk of afwijkend te zijn onder hun sociale masker, of laten zich gaan achter gesloten deuren.

Dat is, misschien, de reden waarom de drempel om zoveel te drinken dat iemand zijn of haar dwangen overwint in Nederland zo uitzonderlijk hoog is. In Finland is het iedereen, van Jan met de pet tot de president, toegestaan om soms dronken te worden, zonder zich te hoeven schamen. De Nederlanders, die over de drempel willen stappen, moeten dat doen zonder onuitgenodigde getuigen.

Soms vraag ik me ook af, of dat ook de reden is, waarom verslaafden aan hard drugs zo'n medelijden en verachting oproepen. Zij kunnen hun leven niet meer controleren en ze tonen hun nederlaag in het openbaar. Misschien zien de voorbijgangers daar hun eigen kwetsbaarheid weerspiegeld. De sterke nadruk op de controle van emoties zou echter ook de oorzaak kunnen zijn waarom sommige mensen vervallen tot deze onbetwistbaar ongezonde producten.

Dientengevolge kunnen we concluderen dat de manier van drinken in Nederland afwijkt van zowel zuidelijk als noordelijk Europa. De verfijning van het genieten van smaken is net zo ver weg als de noordelijke manier van doelbewust zwaar drinken. Het Heineken bier in fluitjes is een goede metafoor. Smakeloze vloeistof waarvan je niet genieten kan in zo kleine glazen dat je je ergert steeds weer te moeten bestellen. Anderzijds, genever wordt weliswaar tot de rand toe in de glazen geschonken, maar in plaats van het drinken in één slok - wat een ogenblikkelijk gevoel van heerlijke duizeligheid geeft - wordt het met kleine teugjes gedronken.

Niettegenstaande, zoals zo veel karakteristieken in het Nederlands dagelijks leven, schijnen ook drinkgewoonten vergaande veranderingen te ondergaan. Zelfs supermarkten hebben een grote variëteit aan buitenlandse wijnen en de meeste Nederlanders hebben zich geleerd te kiezen behalve tussen rood en wit, ook tussen afkomst, jaargang en druivesoort. De Nederlandse brouwerijen zijn bezig meer variatie op de markt te brengen - opdat niet alle vreemdelingen kunnen vaststellen dat het beste in Nederland Belgisch bier is. En de Nederlanders zijn ook geleidelijk aan gaan beseffen dat ze in genever een vloeibaar juweel hebben. Als zij niet bereid zijn om het plezier van dronkenschap aan te nemen, dan schijnen ze wel te leren van lekkernijen te genieten. Ongetwijfeld is dat ook het betere alternatief.

Pasi Saukkonen

Oorspronkelijk gepubliceerd in Gelders Dagblad 25 Juni 1994.

KIPPIS!

Ajaxin varmistettua viimeisimmän jalkapallomestaruutensa kuulin Jari Litmasta haastateltavan radiossa. Siinä ei sinänsä ollut mitään erikoista. Outoa sen sijaan oli, että toimittaja ei avannut keskustelua viittaamalla pelaajan taitoihin tai joukkueen menestykseen. Sen sijaan hän osoitti shampanjalasia Litmasen kädessä ja huomautti: `Suoma-laisena sinä olet tietenkin tottunut juomaan paljon vai mitä?' Saatoin kuulla tympääntyneisyyden jalkapallosankarin äänessä hänen vasta-tessaan omasta mielestään varmaan hyvin omaperäiselle reporterille.

Minäkin olen joutunut lukemattomia kertoja vastatusten saman stereotypian kanssa. Suomi on kaunis maa, totta kai, mutta suoma-laiset ovat aina juovuksissa. Ja päissään ollessaan, nämä ulkomaa-laiset asiantuntijat tietävät kertoa, suomalaiset käyttäytyvät kuin barbaarit. He ovat karkeita, väkivaltaisia ja oksentavat häpeämättö-mästi jalkakäytävälle.

Kyllästyneenä näihin kliseisiin käänsin kerran huvikseni asiat pääläelleen. Väitin, että suomalaisilla on itse asiassa oikein hyvä suhde alkoholiin ja että suurin osa heistä osaa päihtyneenäkin käyttäytyä yhtä hyvin kuin selvin päin. Heille juopumus on huoletto-muuden ja päivittäisistä vaivoista vapautumisen iloinen kokemus.

Sen sijaan, jatkoin hilpeänä, suurimmalla osalla hollantilaisista on estoinen ja pelokas suhde alkoholin vaikutuksiin. Tästä syystä he myös helposti alkavat käyttäytyä huonosti nautittuaan alkoholia suurempia määriä.

Suureksi yllätyksekseni puheeni ei herättänyt sen enempää naurua kuin närkästystäkään. Paikalla olleet ystäväni olivat kanssani samaa mieltä. Vasta tällöin tajusin, että näennäisesti mielettömissä väitteissäni oli myös ainakin hitunen totta.

Eräs hollantilaisista kertoi minulle esimerkin Ruotsista, missä hän oli osallistunut kollegoitien järjestämään illanviettoon. Iltapäivän, illan ja yön aikana oli kulutettu kunnioitusta herättäviä määriä alkoholia. Humalatilastaan huolimatta sekä isännät että vieraat olivat kyenneet hoitamaan mallikkaasti kaikki tarvittavat muodollisuudet ja velvollisuudet.

Ystäväni oli ollut sydän kylmänä erityisesti avoimena roihuneen takkatulen vuoksi ja myös eniten yllätynyt siitä kuinka hyvin nämä puoliksi tajuntansa menettäneet paikalliset olivat huolehtineet tulesta. Alankomaissa, hän huomautti, samanlainen ilta olisi päättynyt katastrofiin. Koska olen lukenut kotikaupunkini opiskelijoiden konkreettisesta tulella leikkimisestä, saatoin uskoa häntä täysin.

Mielestäni ystäväni olisi voinut kokea vastaavaa Suomessakin. Esimerkiksi ottaen huomioon matkustajien humalasteen suoma-laisessa viikonlopun yöbussissa, suurin osa heistä käyttäytyy hyvin rauhallisesti ja korrektisti. Hehän ovat suorastaan tylsiä, saattaisi joku ilonpidon jatkumista kaipaava todeta. Väsyneet juhlijat ovat valmiita palaamaan kotiin, kärsimään seuraavana päivänä jonkin verran krapulaa ja kokoilemaan muistoja edellisillasta.

Ikävä kyllä näissä busseissa on kuitenkin usein yksi tai kaksi häirikköä, jotka pilaavat riehumisellaan ja rääkymisellään muiden rauhallisen kotimatkan. Ei ihme, että ulkomaiset tarkkailijat muistavat jälkepäin vain tuon äänekkään vähemmistön, joka rasittaa yhtä lailla myös muita suomalaisia.

Helsingin Esplanadia kulkeva turisti ei voi olla kiinnittämättä katsettaan tilapäisjuoppoihin tai kokoneempiin puliukkoihin.

Wageningenissa sen sijaan huomaa nopeasti, ettei reilusti humalassa olevia ihmisiä juuri koskaan näy julkisilla paikoilla. Heidän poissaolonsa on suorastaan silmiinpistävää. Julkinen juopumus on niin poikkeavaa, että tavatut tapaukset kirjataan poliisin tapahtuma-tiedotuksiin paikallisessa sanomalehdessä. Suomessa siihen tarkoitukseen tarvittaisiin kokonaan oma lehti.

Päihtyneiden poissaolo ei tietenkään tarkoita, että hollantilaiset olisivat erityisen raittiita tai maltillisia alkoholinkäyttäjiä, vaikkei suurimmalla osalla heistä näytäkään koskaan olevan tarvetta tai halua kunnon känniin. Tilastot kertovat kuitenkin kiistattomasti, että henkilöä kohden laskettuna hollantilaiset juovat enemmän kuin suomalaiset.

Wageningenin katukuvan siisteys johtuu pikemminkin siitä, että hollantilaiset, jotka haluavat juoda päänsä täyteen, kaikkoavat julkisilta paikoilta. He eristävät itsensä neljän seinän sisään, vain luotettavien ystävien seuraan.

Monet ulkomaalaiset ovat Alankomaissa panneet merkille poikkeuksellisen voimakkaan vaatimuksen hillittyyn käyttäytymiseen. Itsekontrollin kadottaminen ja tunteiden estoton näyttäminen ei ole sallittua tuntemattomien läsnäollessa. Kaikissa olosuhteissa on kyettävä käyttäytymään sivistyneesti ja sosiaalisesti hyväksyttävällä tavalla. Tämän normin seurauksena ihmiset eivät, ikävä kyllä, muutu sen sivistyneemmiksi. Sen sijaan he kätkevät luonnollisuuden ja poikkeavan käyttäytymisen tarpeensa sosiaalisen naamion alle tai lukittujen ovien taakse.

Kenties tästä syystä kynnyks juoda niin paljon, että estot katoavat, on Alankomaissa kovin korkea. Suomessa kuka tahansa kadunmiehestä presidenttiin on oikeutettu olemaan niin halutessaan silloin tällöin juovuksissa, tarvitsematta sitä sen kummemmin hävetä. Sitävastoin hollantilaisten on astuttava tuon kynnyksen yli huolehtien siitä, ettei paikalla ole tarpeettomia todistajia.

Joskus mietin, lieneekö tässä myös osasy syy siihen, että kovien huumeiden käyttäjiin suhtaudutaan niin voimakkaasti säälien tai halveksien. He eivät kykene enää kontrolloimaan itseään ja näyttävät tappionsakin julkisesti, kenties samalla peilaten piinallisesti ohikulkijoiden omaa haavoittuvuutta. Samalla tuo pitkälle viety itsehillinnän ja sosiaalisen kontrollin vaatimus saattaa olla myös joillekin syy heidän lankeamiseensa noihin kiistatta epäterveellisiin tuotteisiin.

Tapa käyttää alkoholia Alankomaissa poikkeaa siis niin Pohjois- kuin Etelä-Euroopastakin. Asiantunteva nautiskelu hienostuneista aro-meista on yhtä vierasta kuin funktionaalinen humalahakuisuuskin. Heinekenin olut parin desilitran lasissa on osuva metafora. Juoma on varsin mautonta litkua ja pienet lasit tyhjenevät niin nopeasti, että runsaasti

juova asiakas pian kyllästyy jatkuvaan tilaamiseen. Toisaalta jeneveriä kaadetaan kyllä piripintaan asti, mutta lasia ei tyhjennetä nopealla kulauksella, joka antaisi suloisen hetken huumauksen, vaan siemaillaan pienin kulauksin.

Yhtä kaikki, kuten moni muukin `tyypillinen' piirre Alankomaiden päivittäisessä elämässä, näyttää juomakulttuurikin olevan nopeasti muuttumassa. Jopa supermarketit tarjoavat nykyään lukuisia eri viinivaihtoehtoja ja keskivertohollantilaisasiakas on oppinut tekemään valintansa väriin lisäksi tuontimaan, kypsyyden ja rypäletyyppin perusteella. Hollantilaiset jättiläispanimot yrittävät kehittää uudelleen kadotettuja erikoisoluita, jotta kaikki ulkomaalaiset eivät pääsisi irvailemaan, miten paras asia Hollannissa on belgialainen olut. Samaten tietoisuus jeneverin kelvollisuudesta kovassakin kansain-välisessä väkevien vertailussa on kasvamassa. Vaikka hollantilaiset eivät kenties ole oppimassa juopottelun iloja, heidän kykynsä makunautintoihin on lisääntynyt. Epäilemättä tämä kehityssuunta on myös parempi.

Pasi Saukkonen

Teksti julkaistu hollanninkielisenä Gelders Dagblad-lehdessä 25.6.1994

LEHDISTÄ SAKSITTUA TIETOA

Suomen ALKO tuhosi 400.00 pulloa ranskalaista viiniä ! Syynä nimetön kirje, jonka mukaan viisi pulloa oli myrkytetty syankaalilla. Pullojen lasi menee uusiokäyttöön ja viinistä tehdään maalinhennusainetta. Miljoonien vahinko, mutta ei ollut muuta mahdollisuutta, kerrotaan Alkosta. (HC 29.10.1995)

Elisabeth Rehn, puolustusvoimien ex-ministeri, on nimitetty YK:n ihmisoikeusraportoijaksi entisessä Jugoslaviassa. Hänen edeltäjänsä on puolalainen Tadeusz Mazowiecki.

Elisabeth Rehn, de Finse ex-minister van defensie, volgt de Pool Tadeusz Mazowiecki op als speciale VN-rapporteur voor de mensenrechten in het voormalige Joegoslavië.

**

Suomi kuuluu Euroopan kärkimaihin syövän hoidossa. Suomessa ovat syöpään sairastuneiden suhteelliset elossaluvut viiden vuoden jälkeen taudin toteamisesta Hollannin ja Sveitsin kanssa Euroopan huippuluokkaa. (HS 6.10.1995)

Suomalaiset siemailevat hillitysti, vaikka kulutus kasvaa taas. "Yksi olut saunan päälle", ja useimmilla se jää myös yhteen. Olut ja viini ovat vahvistaneet asemaansa vuosien saatossa, mutta yksi seurustelu-juoma on pysynyt Suomessa ylitse muiden: kahvi.

Hannu Salama on saanut Suomen kirjailijaliiton vuoden 1995 tunnustuspalkinnon, 25 000 markkaa. Perusteluissa sanotaan, että Hannu Salaman monipuolinen ja aina omailmeinen tuotanto on rikkonut totutun kirjallisuuden rajoja väkevällä ja usein mieliä kuohuttaneella tavalla.

Pianisti Olli Mustonen on valittu kaikkien aikojen parhaaksi Edvard Griegin pianokonserton levyttäjäksi.

Olavi Veikanmaa, Sodankylässä asuva 33-vuotias mies, joutui ulko-ovensä edessä suden hyökkäyksen kohteeksi lähtiessään aamulla töihinsä. Puolustautuakseen hän puri sutta kypälään niin voimakkaasti, että susi pakeni paikalta valittaen.

Akateemikko Reima Pietilä (1923-93) on saanut Italian Veronassa in memoriam-muistopalkinnon poikkeuksellisen ansiokkaasta luonnonkiviarkkitehtuurista. Puoliso ja työtoveri Raili Penttilä otti palkinnon vastaan. Kansainvälinen palkintolautakunta oli sitä mieltä, että Pietilöiden suunnittelema Mäntyniemi on luonnonkivestä rakennettu hienoin rakennus, joka on valmistunut Euroopassa kolme viime vuoden aikana. Kiviarkkitehtuurin palkinnot jaettiin nyt ensimmäistä kertaa. Ne luovutettiin Veronan kansainvälisten kivialan messujen yhteydessä. (HS 13.10.95)

FINSE BAZAAR IN DE ZEEMANSKERK

Grote selectie van finse etenswaren en andere produkten, redelijke prijzen, drankjes en hapjes.

Donderdag 23 november 15.00-21.00 uur.

Vrijdag 24 november 12.00-21.00 uur.

Zaterdag 25 november 11.00-17.00 uur.

De Finse Zeemanskerk, s'-Gravendijkwal 64, 3014 EG Rotterdam.

SUOMALIANEN BASAARI MERIMIESKIRKOLLA

Suuri valikoima suomalaisia ruokatavaroita ja muita tuotteita, kohtuuhinnat, erilaisia juotavia ja pikku syötävää.

Torstai 23. marraskuuta klo 15.00-21.00.

Perjantai 24. marraskuuta klo 12.00-21.00.

Lauanatai 25. marraskuuta klo 11.00-17.00.

Suomen merimieskirkko, s'-Gravendijkwal 64, 3014 EG Rotterdam.

FINSE BAZAAR IN AMSTERDAM

Zaterdag 2 december 12.00-18.00 uur.

De International School, A.J. Ernststraat 875, Buitenveldert, 1008 AD Amsterdam.

SUOMALAINEN BASAARI AMSTERDAMISSA

Lauantaina 2. joulukuuta klo 13.00-20.00.

Kansainvälinen koulu, A.J. Ernststraat 875, Buitenveldert, 1008 AD Amsterdam.

STUDIEHULPEN FINS

Publikaties

Bij afdeling Fins, vakgroep Skandinavistiek aan de Universiteit van Amsterdam, zijn publikaties voor de (zelf)studie verkrijgbaar:

Grammatica

Lili Ahonen heeft bij het leerboek Suomea suomeksi 1-2 door Olli Nuutinen grammatica-overzichten samengesteld die de grammatica per les behandelen. Te bestellen onder vermelding "grammatica-overzicht", 1 resp. 2, prijs fl.17,50 per deel.

Readers

Voor gevorderden zijn readers samengesteld met woordenlijsten en toelichtingen: elf verhalen door Elina Karjalainen, bekend o.a. door het kinderboek Uppo-Nalle, en drie korte verhalen door Antti Tuuri, een vooraanstaande Finse schrijver. Prijs fl.15,- per deel. Te bestellen onder vermelding "Karjalainen" resp. "Tuuri".

Achtergrondinformatie

Als achtergrondinformatie dienen publikaties over Kalevala, Lönnrot en de Finse volkspoezie en over Fins en de verfinsing van Finland. Prijs fl.10,- per deel. Te bestellen door vermelding publ. 4 resp. publ. 5. Verder zijn de lezingen en een forumdiscussie over het vertalen van Finse korte verhalen in het Nederlands verkrijgbaar. De prijs van deze bundel is fl. 17,50 te bestellen onder vermelding Publ. 9.

Bestellen van deze publikaties:

- 1) het bedrag overmaken op postgiro 50 322 31 t.n.v. Faculteit der Letteren, Universiteit van Amsterdam, t.g.v. Fonds Skandinavistiek, onder vermelding Publikaties Fins.
- 2) kopie van betaling en de bestelling met specificatie van de bestelde publikatie(s) sturen naar: Skandinavistiek, afd. Fins, Spuistraat.134, 1012 VB Amstrdam.

Afhalen

Publikaties kunnen ook in de boekwinkel Spuistr. 134, begane grond, afgehaald worden.
Openingstijden ma-vr 10.30-14.00

Films en cassettes

In de Mediatheek van Media Centrum Letteren, Spuistr. 134, begane grond, staat videomateriaal ter beschikking van ook niet-studenten. Dit materiaal is mede tot stand gekomen dankzij de schenking van Vereniging Nederland-Finland aan afd.Fins. De gesproken teksten van ca. 12 uur banden staan ook op schrift, overgenomen uit de films en voorzien van commentaar. Men kan ze vooraf opvragen om ze te bestuderen. Daarnaast zijn (voorlopig) nog ca. 20 andere banden beschikbaar, van uiteenlopende aard en deels zonder tekst maar met Nederlandse ondertiteling of voorzien van Engels commentaar.

Kosten Mediatheek:

2 maanden fl. 100,-

6 maanden fl. 200,-

12 maanden fl. 350,-

Inschrijving Mediatheek: iedere werkdag van 11.30-12.30.

Inlichtingen tel. 020-525 4670.

Het adres van Finse taal-en letterkunde, Universiteit van Amsterdam, is m.i.v. 1 juli 1995 gewijzigd: Skandinavistiek, afdeling Fins, Spuistraat 134, 1012 VB Amsterdam. P.C. Hoofthuis, kamer 641, tel. 020-525 3876 (ongewijzigd), fax 525 4429.

Inlichtingen ook: secr. Skandinavistiek (geopend van 9.30-13.00),
Spuistraat 134, 1012 VB Amsterdam, tel. 020-5254132.

Amsterdamin yliopiston suomen kielen osaston osoite on muuttunut. Uusi osoite on alkaen 1. heinäkuuta 1995: Skandinavistiek, afdeling Fins, Spuistraat 134, 1012 VB Amsterdam. P.C. Hoofthuis, huone 641, puh. 020-525 3876, fax 525 4429. Tiedustelut myös: Skandinavistiek, puh. 020-525 4132, aamupäivisin 9.30-13.00.

MEDEDELINGEN - TIEDOTUKSIA

DE NIEUWE LEDEN - UUDET JÄSENET VANAF 01.11.95 LÄHTIEN WELKOM - TERVETULOA

Dhr. en mevr. M.O./S. Tikkakoski, Hilversum.
Neles-Jamesbury Nederland B.V., Weesp.
Dhr. en mevr. E./L. Hietalahti, Bussum.
Dhr. H.K. van Dijk, Alkmaar.
Mevr. en dhr. T./P. Ylätaalo/van der Lingen, Rijswijk.
Mevr. en dhr. T./W. Suolahti/Strohm, Alphen a/d Rijn.
Dhr. en mevr. O./H. Aho, Rotterdam.
Mevr. en dhr. C.A. van den Neste, Utrecht.
Dhr. en mevr. E./M-L. Miettola, Zwolle.
Dhr. G.J. Dam, Emmeloord.
Dhr. D. Wierda, Terzool.
Mevr. R. Pieper, Sint Jans Klooster.

NELJÄ geeft concert in de Damkerk te Hoogezand. Jappemeer.

Op 18 november a.s. in de middag geeft muzikensemble Neljä een muziek en dansworkshop in de muziekschool van Hoogezand.

Van 20.00 - 22.00 uur treden zij op in de Damkerk, Hoopstraat 2 te Hoogezand, waar ook een presentatie zal zijn van datgene wat in de workshop is aangeleerd.

Wie interesse heeft in de concerten van Neljä kan contact opnemen met Marja-Liisa van der Kolk, tel. 02993 - 74024.

LASTEN JA NUORTEN 10. KANSAINVÄLINEN TAIDENÄYTTELY HYVINKÄÄLLÄ 1996.

Lasten ja nuorten taidekeskus, jota ylläpitävät Suomessa opetusministeriö ja Hyvinkään kaupunki, järjestää 10. kansainvälisen taidenäyttelyn elokuussa 1996. Eri puolilla maailmaa asuvat lapset ja nuoret voivat osallistua näyttelyyn, johon arvostelulautakunta valitsee teokset. Näyttelyn suojelijana toimii tasavallan presidentin puoliso, rouva Eeva Ahtisaari.

Arvostelulautakunta: Tunnustettuja taiteilijoita ja taidekasvattajia.

Juryn puheenjohtajana taidemaalari ja graafikko Eino Vesalainen.

Aiheet monipuoliset, sarjat eri-ikäryhmille, palkintoja. Osanotto-ohjeet voi tilata puh. 070-3855669 Hannele van Blijswijk- Aalto-Setälä.

PIKKUJOULU MIELESSÄ ? PUUTTUUKO MUSIIKKI ?

Liisa (piano) ja Elina (viulu) tuovat kevein sävelin jouluisen tunnelman. Kysy lisää: Liisa Tamminen 070-3609535, Elina Hirvilampi 010-2141329.

PIKKUJOULU OP KOMST ? ONTBREEKT DE MUZIEK ?

Liisa (piano) en Elina (viool) brengen met vrolijke melodieën een gezellige kerstfeer. Vraag meer: Liisa Tamminen 070-360 95 35, Elina Hirvilampi 010-214 13 29.

KONFERENSSITULKKIEN ERIKOISTUMISKOULUTUS

Suomen Euroopan Unioniin liittymisen myötä tulkkien tarve Suomessa ja muualla Euroopassa - erityisesti EU:n hallinnossa - on kasvanut.

Turun yliopisto järjestää opetusministeriön tuella vuonna 1996 kahdeksan kuukauden mittaisen KONFERENSSITULKKIEN ERIKOISTUMISKOULUTUKSEN.

Kouluaika on 4.3.-14.6. ja 5.8.-5.12.1996.

Loppukokeet järjestetään joulukuussa 1996. Koulutukseen pääsyn edellytyksenä on
-ylempi korkeakoulututkinto
-erinomainen äidinkielen taito
-kahden vieraan kielen taito (englanti, espanja, ranska, saksa, suomi)
-hyväksytysti suoritettu valintakoe, jossa mitataan kielitaitoa ja soveltuvuutta konferenssitulkiksi.

Kaikilta hakijoilta edellytetään hyvää suomen kielen taitoa. Äidinkielen tulee olla joku seuraavista kielistä: englanti, espanja, ranska, saksa tai suomi.
Valinta koulutukseen on kaksivaiheinen. Hakemusten perusteella valitaan osa hakijoista soveltuvuuskokeeseen, joka järjestetään 15.-19.01.1996 välisenä aikana.

Koulutus on kokopäiväistä ja maksutonta. Siihen on mahdollista hakea aikuisopintotukea.

Hakemukset on lähetettävä viimeistään 1.12.1995 osoitteella Turun yliopisto, Kääntämisen ja tulkkauksen keskus, Tykistökatu 4, 20520 Turku. Kutsut soveltuvuuskokeeseen lähetetään hakijoille 22.12.1995 menneessä. Tiedustelut ja hakulomakkeet: kurssinjohtaja Johanna Heikkilä, puh. (921) 633 8709; fax 633 8730.

COLOFON

De Vereniging Nederland-Finland werd opgericht in 1923.
AVIISI is het officiële contactorgaan van de vereniging en verschijnt halverwege de oneven maanden, behalve in de maand juli.
Alle leden ontvangen AVIISI gratis.

Redactieadres: Secretariaat, Paulaland 11, 2591 JC Den Haag, 070- 38 55 66 9.
Advertenties: Bernard Westerman, p/a Finland Vakanties Westerman, Keizersgracht 628, 1017 ER Amsterdam, tel. 020-6382192, fax 020-6384949
Vormgeving: Andrea Svedlin
Illustraties: René Souweine
Eindverantwoording: Het bestuur
Drukwerk: SK Bedrijven, Den Haag
Oplage: 900

Kopij (indien mogelijk op diskette: WP 5.1) voor AVIISI 1/96 dient uiterlijk per 15 december a.s in het bezit van de redactie te zijn.

Algemene informatie en adressen:

Vereniging Nederland-Finland

Secretariaat/ledenadministratie: Hannele van Blijswijk, Paulaland 11, 2591 JC Den Haag, tel: 070 - 38 55 66 9.
Voorzitter: Terttu Jansen-Heikurainen, Delistraat 36, 2585 XB Den Haag, tel. 070-3504942.
Vice-voorzitter: Bernard Westerman, Reguliersgracht 32, 1017 LP Amsterdam, tel. 020-6265862, fax 020-6384949 (werk).
Penningmeester: Theo van der Linden, Schenkeldijk 60, 3284 LP Zuid-Beijerland, tel. 01866-1444.
Secretaris: Yvonne Souweine, Fluitekruid 16, 1441 XP Purmerend, tel: 02990-32450.
Leden: Timo Paavola, Irma Schoenmakers-Salkinoja, Auli Snickers-Malinen.

Ambassade van Finland

Groot Hertoginnelaan 16, 2517 EG Den Haag, tel. 070-3469754.

De Finse Zeemanskerk

's-Gravendijkwal 64, 3014 EG Rotterdam, tel: 010-4366164.